

Rowan Ricardo Phillips

Vall de Núria

*The white rose. The celestial silence.
The lake of light. The bed-like inner thigh
Of empyrean buttermilk and gold,
Call it what you will, it wakes me tonight.
Heaven reheavens. And the mind's prelude
To the touch of your lips on my forehead,
On my neck, our drowned echoes celloing
In the dark like flames drawn on the ocean,
Is not the mind's prelude but its heaven.
How somewhere not in Spain there's a mountain
Borrowing your name, my soul is its snow,
And so in the summer I am nothing,
When all I want to do is lay my head
Down, lay my head down on the naked slope
Of your chest and listen there for my heart.*

Rowan Ricardo Phillips

Vall de Núria

La rosa blanca. El cel silenciós.
El llac de llum. La cuixa –o el llençol
d'or i mantega empíria,
o com en vulgueu dir–, em lleva aquesta nit.
El cel enllà del cel. I el preludi mental
que m'anuncia el tacte dels teus llavis al front
i al coll i el violoncel submergit que ressona
en la fosca i dibuixa flames en l'oceà
no és un preludi mental perquè és el cel.
En un lloc que no és Espanya, hi ha una vall
que es diu com tu, la meva ànima n'és la neu,
i és per això que, en arribar l'estiu, no sóc ningú,
quan tot el que desitjo és recolzar-hi
el cap, recolzar el cap al pendís despullat
del teu pit i escoltar-hi el batec del meu cor.

Rowan Ricardo Phillips
(Trad. de Melcion Mateu)

Halo

*We wander round ring after ring of life,
One after another, blossoms of light
To which we're but a mere flotsam of bees.*

*And although this isn't true, the poem says
This is true; life, light, flowers and bee: truths.
So stop and hold this poem above your head.*

*Hold it up to whatever light you find.
Then let it go: forget it if you can.
If it is meant to remain, it will remain.*

*And if it is meant to light, it will light.
Your hands will have moved on to something else
But your head will have, say it, its halo.*

Rowan Ricardo Phillips

Halo

Vagaregem pels cercles de la vida.
Són, cercle rere cercle, flors de llum:
hi passem com una maror d'abelles.

I tot i que no és cert, el poema
diu que és cert; vida, llum, abelles, flors: certeses.
Queda't així: aguanta el poema sobre el cap.

Aguanta'l fort davant les llums que et trobis.
Després, deixa'l anar: si pots, oblida'l.
Si està fet per romandre, romandrà.

I si és per brillar, doncs, brillarà.
Portaràs entre mans una altra cosa
i al cap, per dir-ho així, encara en tindràs l'halo.

Rowan Ricardo Phillips
(Trad. de Melcion Mateu)

Mortality Ode

*Waiting in the cellular store like waiting for bread
We see two NYC police cars pull up, casually,
One behind the other. Two officers enter,
Two wait outside. One struts up and stops
A few feet from the counter and leans
Forward, like a dark blue crane. The person at the front
Of the line, over whose shoulder he makes concrete
The coarse abstraction of his presence, doesn't turn.
The woman behind the counter asks the officer for his name, which begins
With Officer, she tells him he's now in the system,
She'll call him when it's his turn, to make himself
Comfortable. The other officers come in then.
They begin fidgeting with the phones on display
And talk about those things they feel they can talk about
Suddenly public in their public service,
Hemmed in with the rest of us cut off from
Communication, worldless. I have no idea how much time
Has passed now: I don't have my phone; well over
An hour: I feel a creeping hunger. Anyway,
One of them breaks away from the conversation
For another compulsory round of seeming like
He has something to do. Grim-waisted, he dawdles
Past the digital tablets and begins testing the weight
Of oversized smartphones and smartphones small enough
To fit in a watch, his right hand hip-high
And resting on the pimples, black, blunt
End of his piece as he walks, like all of them,
Unbalanced but propped up by strange gravity visible,
A monochrome, unearned elegance.*

Oda a la mortalitat

Ens esperem a la botiga de telefonia
com quan anem al forn. Dos cotxes policials
de la ciutat de Nova York, tranquil·lament,
l'un rere l'altre, aparquen. Venen dos policies,
els altres dos s'esperen fora. Un d'ells gallardeja
mentre s'acosta al mostrador i s'hi atansa
com una grua blava. El primer de la cua,
damunt el qual concreta tota la grolleria abstracta
de la seva presència, no es gira. La dona
darrere el mostrador, que li pregunta el nom
–el nom, per cert, comença per Agent–, li diu
que ara ja el té al sistema i que ja el cridarà
en arribar-li el torn, que es posi còmode. Llavors,
entren els altres dos agents. Comencen
a potinejar els mòbils exposats
i a parlar de les coses que de sobte els agrada
parlar en públic quan són de servei públic
envoltats per nosaltres, que tenim tallada
la comunicació, muts. No tinc ni idea
del temps que ha passat. No tinc el telèfon, més
d'una hora segur. Tinc una gana incipient. Bé, tant se val,
un d'ells es desentén de la conversa per fer
una altra ronda compulsiva per fer veure que té
alguna cosa a fer. Amb la cintura lúgubre
passa per les tabletes i es posa a sospesar
els smartphones gegants i els prou menuts
per cabre en un rellotge, la mà dreta, a un costat,
descansa l'extrem negre, pigat i arrodonit
de la pipa; camina, com tots ells,

*He orbits us, curious for a moment about
His future, about what will be in his hand when
It's not reaching into a holster, when he checks the weather
And wonders what in the world to wear,
I watch him pass by the inventory on display twice
Before he slowly strides over to the glass window
In the back corner of the store where a solitary engineer
Tinkers with unresponsive hardware that clings to life.
He leans forward like his partner did as though he is
Learning something or remembering something
Or being someone learning something or
Remembering something, his right hand lifting
From the dead metal and meeting his left on
The blue ledge of the swing door shut tight just below
The window, locking his fingers together, elbows
Akimbo, his badge now caught on the edge like a wedge,
And then, just as it looked like his nose might touch
The glass, the guy who's been helping me, who'd disappeared to
Those mysteries of the back, the shelves of stock,
Bouquets of crumpled stuff, the Shangri-La of the staff john,
Emerges from an unseen door and asks the officer
If he can pass, sure, the officer says
And the brother makes a beeline to me, my phone is
Finally ready, it took a while to transfer all the content
To the upgrade, lots of data, but I'm all set now, he says.
I turn the phone on: the black screen ignites, singing
A single, held passion note, a pretense
Of life, then stops, revealing my home
Screen. Everything I had before looks up at me now
From the sleek mirage of short-lived newness,
Short-lived lightness, but it's pretty, though. True. Thanks.
The others are reunited now, huddled like gum, close-knit
But silent, their wall mended. I open my phone's camera
To sneak a picture of them because it's four cops in a cellphone store.
I lift my phone nowhere near their direction
As though I'm simply testing its weight
But then the guy who's been helping me,
without looking up from his monitor,
His hands resting on his keyboard like hands holding the end of a net,
Asked me if I wanted protection for that:
Because you never know; you never ever know.*

Rowan Ricardo Phillips

mig tort i tanmateix apuntalat en una estranya gravetat visible d'elegància immerescuda i monocroma. Gira al nostre voltant, inquiet, un moment, pel que durà entre mans quan no dugui pistolera, quan miri quin dia fa i pensi què posar-se, el veig passar dos cops per davant del mostrari abans de fer una passa i guaitar a la finestra del fons de la botiga, on un tècnic retret manipula un insensible hardware moribund. S'hi atansa, igual que el seu company abans, com si estudiés o recordés res, o com si fos algú que estudiés o recordés res, amb la mà que deixa anar el metall mortal i que s'ajunta amb l'altra sobre el marge blavós de la porta oscil·lant, just per sota del vidre, entrellaçant els dits, oberts els colzes, com si fossin nanses, i amb la placa falcada per davant, llavors

quan amb el nas semblava que havia de tocar el vidre, el noi que m'havia atès i que estava perdut entre els misteris de la rebotiga –els prestatges d'estoc, els farcells d'emboïcats, el Xangri-La del vàter d'empleats– surt d'una porta oculta i demana a l'agent si pot passar, és clar, li respon ell, i el germà ve directe a mi, tinc llest el mòbil, transferir els continguts de l'anterior a aquest porta una bona estona perquè són moltes dades, però ja està, m'explica. Engego l'aparell, se n'il·lumina la pantalla i sona una nota allargada de passió, un intent de vida que s'atura per mostrar la pantalla d'inici. Tot allò que era meu ara m'observa des del pulcre miratge de novetat efímera, de lleugeresa efímera, i tanmateix tan bella. És cert. Gràcies. S'apleguen els agents, enganxats com xiclet, fent pinya, però en silenci: un mur tancat. Encenc la càmera per fer-los una foto d'amagat, que són quatre polis en una botiga de mòbils. Apunto amb l'aparell cap a algun punt ben lluny d'on són com si tan sols n'estigués comprovant el pes i vet aquí que el noi que m'atania, sense alçar els ulls del monitor, amb les mans al teclat com qui aguanta una xarxa, em demana si vull protecció davant d'allò, que no se sap mai, no se sap mai a la vida.

Rowan Ricardo Phillips
(Trad. de Melcion Mateu)

Dark Matter Ode

*You'll say you can't remember, you were too
Young, that the idea wasn't yours. Or, maybe
You'll feel the need to feel misunderstood
And say You don't understand, You don't
Understand, You don't. But I was there
When the sky closed. I know that brief darkness
Feels good. That God works on no sleep as certain
As Bre'er Sleep reclining in your lampshade,
Sweet Bre'er Sleep who never knows sleep. His song
Swells in my wrists as they hang on your crib.
Leaning in, inspecting you like a crook,
I am the poet in his pillory.
I see you as free. I sing of the wood.
And I sing of the bars. I am the dunce
Of the stars who sings of the bars.
Poets know time is a dead man walking:
We are all the terrorist Tichborne—.
I love that you sleep so softly despite
The virus of my verbal flailings flowing
Through your veins. One day you will be facing
It, the reflective black immensity
Of it all, and you will seethe and set out
Into a world of science and anger
That I just can't imagine. Today won't
Matter to you because today to you
Won't be by then today, which went like this:
There was the IMAX movie about Dark
Matter and the protests about how Black
Lives matter, but then for you the same sleep
And then a million years from now somewhere
Discovering that something like this one
Moment could have happened, could have mattered,
That you asleep in your crib were a god
In the machine and that poem your father
Wrote you was a fucking living weapon.*

Rowan Ricardo Phillips

Oda a la matèria fosca

Diràs que no ho recordes, que eres massa
petita, que no era idea teva
o et caldrà, potser, fer-te la incompresa
i dir que No ho entens, No ho entens No.
Jo sí que hi era, però, quan el cel
es va tancar. Sé com n'és, d'agradable,
una estona de fosca; sé que Déu
no pot aconseguir un son tan perfecte
com el de Germà Son reclinat al llum,
dolç Germà Son que no coneix la son.
I són els sons de la seva cançó
que m'inflamen els punys amb què m'aferro
al teu bressol. Hi guaito. T'estudio
com un lladre. El poeta a la pivota:
això és el que soc. I et veig tan lliure.
Canto boscos. I canto barres. Soc
el beneit estrellat que canta barres.
Tot poeta sap que és un mort vivent
el temps; tots som Tichborne, el terrorista.
Dorms tan tranquil·la, malgrat dur a les venes
el virus de les meves sacsejades
verbals: m'encanta. Un dia ho veuràs
tot, la immensitat negra i reflectant
de tot plegat i sortiràs, fervent,
a un món de ciència i de ràbia
que ni tan sols goso imaginar. Avui
ja no t'importarà perquè per tu
avui no serà avui, que va anar així:
Passaven una pel·lícula IMAX
que anava sobre la Matèria Fosca
i les protestes de Les Vides Negres
Importen i per tu era el mateix son
en algun lloc a un milió d'anys
que descobria alguna cosa com
que aquest moment podria haver passat,
ser fins i tot matèria d'interès,
que adormida al bressol eres un Déu
a la màquina, mentre que el poema
que el teu pare llavors t'havia escrit
era una puta arma de collons.

Rowan Ricardo Phillips
(Trad. de Melcion Mateu)

"Halo", "Dark Matter Ode" and "Morality Ode" were first published in The American Scholar. "Halo" subsequently will appear in Best American Poetry 2017 (Scribner, 2017) and "Dark Matter Ode" appears in Resistance, Rebellion, Life: 50 Poems Now (Knopf, 2017). "Vall de Núria" was first published in The Literary Review and was republished by The New York Times Magazine.

En l'original anglès, de "Halo" ("Halo"), "Oda a la matèria fosca" ("Dark Matter Ode") i "Oda a la mortalitat" ("Mortality Ode") havien aparegut a The American Scholar. "Halo" formarà part de l'antologia Best American Poetry 2017 (Scribner, 2017, en premsa) i "Oda a la matèria fosca" ja va formar part de Resistance, Rebellion, Life: 50 Poems Now (Knopf, 2017). "Vall de Núria" es publicà per primera vegada a The Literary Review i, novament, a The New York Times Magazine.